

ת"פ 8072/01 - מדינת ישראל נגד TEAM GHEBRESILASE, ASFAHO TESFALME, נדון

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 19-01-8072 מדינת ישראל נ' GHEBRESILASE וcoh'
לפני כבוד השופט שמאי בקר

בעניין: המאשימה
מדינת ישראל
נגד
הנאשמים
TEAM GHEBRESILASE.1
נדון - 2. ASFAHO TESFALME

המאשימה באמצעות עו"ד עדי חביב, תביעות תל אביב

הנאשם באמצעות עו"ד רדא ענברוב, סנג"ץ

הכרעת דין לנאשם

כתב אני מורה על זיכוי הנאשם מביצוע העבירות המוחסנות לו בכתב האישום, מחמת הספק.
האישום והמענה לו

1. נגד הנאשם, טעמה גברסילס[1] (להלן: טעמה או הנאשם), ונגד אחר, אספאו טאספלם[2] (להלן: טאספלם), הוגש כתב אישום במסגרתו ייחסו להם עבירות אלימות.

טעמה הוואשם בעבירות של פצעה כשהעבריין מזויין לפי סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז (להלן: החוק) יחד עם סעיף 29 (א) לחוק, תקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר לפי סעיף 382 (א) לחוק, איזומים לפי סעיף 192 לחוק, והחזקת סכין שלא כדין לפי סעיף 186 לחוק.

2. על פי עובדות כתב האישום, בחלק הכללי, יונס אמרום (להלן: יונס, או המתלון) ואסמרט דברצין (להלן:

אסמרט, או המתלוננת) הם אח ואחות; במועד הרלוונטי לכתב האישום, הייתה ביןם לבין הנאים "היכרות שטחית".

עוד מסופר בחלק הכללי של כתב האישום, כי האירוע האלים התרחש, בין היתר, "על רקע תמיית המתלוננים בזרם פוליטי באրיתריה, המנגד לזרם הפוליטי בו תמכו הנאים".

על פי עובדות כתב האישום, ביום 13.12.2018 בשעה 20:08, עבדה אסמרט בمساعدة שבבעלותה ברחוב נווה שאנן בתל אביב (להלן: המסייעת); באותו עת, נכנס אל המסייעת המתלונן, יונס. מיד לאחר מכן, נכנס אל המסייעת "אחר", והכה "מתلون נוסף" בפנוי.

בנסיבות אלה, נכנס הנאים אל המסייעת "כשהוא בגילוףין", חנק את אסמרט, הפיל אותה, ו אמר לה: "שרמותה". בהמשך, הכה הנאים את יונס באגרופים, הפילו ארצתה, וזכיר אותו בגבו באמצעות סכין מטבח משוננת שהיתה מונחת במטבח המסייעת (להלן: הסכין).

בהמשך, טאסלם, "בஹיו בגילוףין", משך בשערות ראהה של המתלוננת ו אמר לה: "שרמותה בת זונה, את תומכת בשלטון, חci אני ERAה לך", ובעט בגבה; מיד לאחר מכן, "אחר נוסף" הכה במכת אגרוף בפניה, וכתוואה מכך דימם אףה.

כתב האישום מספר כי "האחרים" הבחינו שאסמרט הייתה את המשטרת והכו בפניה; טאסלם אמר לה: "חci אני ERAה לך שרמותה בת זונה", התקדם לעברה ואחז מוט ברזל בידו; רק התערבותו של "עובד אורח" מנעה את התקיפה.

כתב האישום מתאר כי "בהמשך, בשארית כוחותיו, המתלונן ברוח מהמסייעת זמן מה לאחר מכן פונה באמצעות אמבולנס לקבלת טיפול רפואי בבית חולים".

על פי כתב האישום, כתוואה מהתקיפה האמורה, נגרם למתלונן חתק בגבו באורך 5 סנטימטרים לעיר עם חסド להמתומה קטנה בתוך הפטז. החתק בגין נתפר לאחר שהוזע ממנו קריש דם; למתלוננת נגרמו דימום מהאף, חתכים בכף היד, ורגשיות במקומות שונים בגופה.

3. בדין ביום 14.5.2019 כפר הנאים, באמצעות בא כוחו עו"ד רדא ענבוסי, במიוחס לו בכתב האישום; כך הסניגור:

"... אנחנו אכן מודים בנסיבות של הנאים במקום, אך מכחישים מעורבות כל שהוא במעשה אלימות, אנו מכחישים כל מה שמיוחס לנאים 1 בס' 3. הוא היה בمساعدة אבל לא חנק את המתלוננת. הוא בא לאכול. הדקירה לא מייחסת

לנאמש שלי. אנו טוענים שלא הייתה לו יד ורגל בכל פעולות האלימות. לא עשה שום דבר פלילי.

אדגיש כי האירוע, הוא לא זומן לחקירה במועד, הוא נעצר מאוחר יותר. הוא הגיע ואצל אבל לא יודע אם זה ביום הנטען. בכלל מקרה לא היה מעורב בשום אירוע אלים במסעדת או בסביבתה".

המשפט

4. מטעם התביעה העידו שני המתלוננים, בן זוגה של אסמרט, ושוטרים שנטו חלק בחקירת התקיק דנא. כמו כן הוגש תיק מוצגים (ת/23-ת/35) מוסכם.

5. בבדיקה בבית המשפט העידה המתלוננת, בין היתר, שהוא לא **זכרת את האירועים** נשוא כתוב האישום; כמו כן טענה שאינה זכרת את תוכן או עצם מתן אמרותיה במשטרה.

המתלוננת העידה ש"היהRib, ומ עבר לזה שום דבר", והוסיף: "היתה מריבה במסעדת, היו שם הרבה אנשים. מכיוון שאני מכירה את שני האנשים האלה (הנאים - ש.ב.) אז הבנתי למשטרה את התמונות שלהם... מכיוון שהיא מריבה אז לא זכרתי מה דיברתי באותו זמן, דיברתי מרובה כאס... מכיוון שכעסתי לא זכרתי מה דיברתי".

לשאלת מיין היא מכירה את הנאים, השיבה אסמרט: "אני... אני מכירה אותם לא היכרות עמוקה, מכיוון שהיו במסעדת".

6. בית המשפט קיבל את בקשה התביעה והזכיר על אסמרט בעל עדה עיינית, קר - "נוכח העובדה שהעדת לא זכרת כמעט דבר וחצי דבר ממה שמסרה במשטרה, ולאור העובדה שחתמה על פני הדברים, על הודאות... אני מכיר על העודה בעל עדה עיינית, מקבל את כל הודאותה במשטרה, לרבות העימותם, לתיק בית המשפט, ומאפשר ל התביעה לחקור את העודה בחקירה נגדית...".

7. בחקירה הנגדית חזרה המתלוננת על קר שהיא אינה זכרת את האירוע נשוא כתוב האישום, ולא אישרה את מתן ותוכן אמרותיה במשטרה. המתלוננת שלה את גרטסו של המתלונן, לפיה היא עצמה סיפרה לו שהנאשם דקר אותו, והוסיף: "בקשר למקרה לא נכנסנו לזה אף פעם".

8. אסמרט אישרה, לשאלת התביעה, כי אמרה לצוות הרפואי בבית החולים שהוא הותקף על ידי אנשים שלא הכירה (ת/34).

9. בהמשך, בעת חקירתה הנגדית של אסמרט בבית המשפט, שאלת סניגורו של הנאשם האם היא מסירה בבדיקה במשטרה כי הנאשם "לקח את הסכין"; אסמרט השיבה: "מכיוון שאינו מכירה אותו אז אמרתי שהוא הוא".

עם זאת, בהמשך עדותה עמדה המטלוננת על כך שהנאשם כן היה נוכח במסעדה:

"ש. אני רוצה להגיד לך שמה שאת אומרת היום שאתה התבבלת ואמרת דברים סתם, כי גם בדקנו את הטלפון של טעמה. מסתבר שהוא לא היה בסביבה. לא היו תוצאות שמעידות שהוא היה במקום.

ת. הוא היה."

10. לשאלות באת כוחו של טאנספלם השיבה המטלוננת כי "יכול להיות" שהוא התבבללה ויזיתה בטעות את טאנספלם במקום מישחו אחר, ובהמשך:

"ש. כמו שהتبבלת בעוד כל מיני דברים בהודעות שלך?

ת. מי הרבץ לי וממי לא - אני לא זוכרת".

11. לאחר עדותה של אסמרט, העיד אחיה יונס, המטלונן; הוא אישר בעדותו בבית המשפט שהוא והמטלוננת הותקפו באירוע נשוא כתוב האישום, והוא גם נזכר בגבו. עם זאת, יונס טוען שהוא לא יודע מי ביצע את התקיפה או הדקירה.

המטלונן העיד בנוסף לא מכיר את הנאשמים, ולשאלת האם אסמרט אמרה לו שהם תקפו אותה, השיב: "אין לי מה להגיד".

יונס לא אישר את עצם מתן אמירותיו במשטרה, וטען בעדותו שהוא אינו זוכר חלקיים ניכרים מתווננה; כشنשאלו המטלונן אודות שמות המעורבים שנמסרו על ידו בתחנת המשטרה, השיב: "לא מכיר".

12. בית המשפט קבע, בשנית, כי הוא - "מקבל את בקשת התביעה, וקובע כי העד הזה גם כן הוא עד עזין, נוכח עמידתו הפייסית ותשובותיו האנומיות מהרגע הראשון שדרך על דוכן העדים, ובהמשך לא רק שטען שאינו זוכר והוא יודע, אלא גם סתר את חקירותיו במשטרה".

13. בחקירהו הנגדית חזר המטלונן על כך שהוא לא יודע מי הם התקיפים; לשאלת הסניגור האם המטלוננת מסרה לו שהנאשם ذكر אותו השיב שהוא "לא זוכר".

14. בהמשך, אישר המטלונן, לשאלת הסניגור, שהוא לא מכיר את הנאשמים, ואמר שהם "לא חברים ולא נפגשים".

15. העד הבא שהעיד מטעם התביעה היה קיפלום גברמייקל, בן זוגה של אסמרט; גברמייקל העיד, בין היתר, כי "פתחום הגיעו אשתו של טעמה, היא אמרה אנחנו אוהבים, למה הילכתם למשטרה, וקיללו אותה את השניה (הכוונה

لمתלוונת ואשת הנאשם - ש.ב.)".

16. מأت ההגנה העיד הנאשם, והוגשו מוצגים מטעמה (נ/1-נ/4).

הנאשם העיד כי במועד נשוא כתוב האישום הוא שהה בabitו יחד עם בת זוגו, וכלל לא נכון במסעדה; הוא טען כי הוא יצא מביתו בשעה 21:00 בוקר ל"סיבוב" ממנו שב בשעה 00:21; כך העיד, בין היתר, הנאשם:

"ש. ב-13 לחודש זכור לך מתי התעוררת ומה עשית אז? מה עשית ב-13 לחודש?"

ת. אני הייתי בתאריך 13, ב-11 יצאתי מהבית.

ש. האירוע שטוענת המדינה שקרה היה ב-18.12.13 בשעה 8 ועشرים דקות. המדינה אומרת
שאז..

ת. אני הייתי בבית בזמן.

ש. בזמן זהה הייתה בבית?

ת. כן.

ש. ומה עשית באותו יום, זכור לך?

ת. מהבית יצאתי בשעה אחת. שתייתי תה, עשית סיבוב וחזרתי הביתה.

ש. מה עשית בסיבוב?

ת. לא עשית כלום.

ש. איפה היה הסיבוב, באיזו קירבה?

ת. יסוד המעללה. רחוב יסוד המעללה."

ובהמשך, בחקירתו הנגדית מסר עוד:

"ש. אבל אמרת את זה עכשו. אז בחקירה במשטרת זכרת יותר טוב מהיום? בחקירות שלך ענית הרבה על מה עשית באותו יום אבל אמרת שהיה מחוץ לבית, והלכת לשוק, אבל אמרת שיצאת מהבית ב-12 ומשהו, וחזרת ב-9 בערב. אז מה נכון?

ת. ב-11 יצאתי, ובתسع חזרתי.

ש. אמרת פה ששתי תה, עשית סיבוב וחזרת הביתה. שם אמרת שיצאת וחזרת רק ב-9 בערב. מה נכון?

ת. חצי שעה, שעתיים... זה לא... זה לא הבדל גדול."

עוד הוסיף הנאשם שעדותו שהוא אינו מכיר כלל את המתלוננים.

סיכום התביעה

17. התביעה ביקשה מבית המשפט להרשיע את הנאשם במילויו כי בכתב האישום, ולהעדיין את אמרות החוץ שמסרו המתלוננים על פני עדותם בבית המשפט לפי סעיף 10א לפקודת הראות, התשל"א-1971 (להלן: פקודת הראות); ביחס לאסמרט טענה התביעה, כי חששה מפני הנאשם ממנה ליתן עדות חופשית בבית המשפט. התביעה הוסיפה כי "גם ביחס למתלון ניכר כי חשש לומר את הדברים בבית המשפט", והדגישה שהוא "בחר" את תשובתו בעדותו בבית המשפט בקפידה.

התובעת הוסיפה כי יש בעדויותיהם של המתלוננים במשטרה כדי להפليل את הנאשם; לדבריה: "התנהלות הנאשם שזורה כחוט השני לאור הודעותיה של המתלוננת בתיק החקירה"; המתלון "...מסביר שהנאשם נכח במקום וחוזר על כך שאחותו מכירה את האנשים ויודעת מה קרה... בסרטון שהוצג בפניו הוא מזהה את הנאשם הולך אחורי בנווה שאנן...".

התביעה טענה כי אמרות החוץ מגלמות חיזוק הדדי, כל אחת לפני האחרת, וכן הפנתה את בית המשפט לראיות שיש בהן, לטעמה, כדי להוות חיזוק נוספת; ראשית, הפנתה התביעה את בית המשפט אל עדותו של גברמיכל בבית המשפט, ולשיטתה "אותו אדם שביקש ממנו לבטל את התלונה כעם ששיתפה פעולה עם המשטרה זו אשת הנאשם, עובדה שיש בה לחזק את מעורבות הנאשם באירוע". כמו כן טענה התביעה, כי המסמכים הרפואיים ודוחות הפעולה שהוגשו על ידה "מלמדים שהיא אירוע פלילי", הסבר שאינו מניח את הדעת של הנאשם מדווד דואק עליו יצבעו".

ביחס לגרסת הנאשם טענה התביעה, בין היתר, כי עדותו ביחס למעשי ביום נשוא כתוב האישום לא הייתה עקבית, והוא "באורח פלא זוכר מה עשה ביום האירוע, וכאשר נשאל על זמן קרוב יותר לא זכר".

סיכום ההגנה

18. ההגנה ביקשה מבית המשפט להורות על זיכוי של הנאשם; לטענת ההגנה, אין לקבל את אמרות החוץ שמסרו המתלוננים במשטרה, וממילא, לשיטתה, העדות היחידה שסבירה את הנאשם במילויו לו בכתב האישום הייתה רק של אסמרט.

הסניגור טען כי "אסור בתכילת האיסור" לקבוע ממצאים על סמך דברי המתלוונת לאור העובדה כי "העדויות עצמן הוכיחו שהגזרות שם סותרות אחת את השנייה, מבולבלות, אין קוהרנטיות ואין בהן רצף"; בענין זה הפנה הסניגור בעיקר לדבריה של אסמרט בבית החולים לפיהם היא הותקפה בידי אנשים "לא מוכרים", אך לאחר מספר ימים היא מסרה את פרטיו של הנאשם למשטרת. עוד טען הסניגור בענין זה כי המתלוונת העידה בחקירה המשטרתית שאחד, אברם, היה מעורב אף הוא בתקיפה המתואמת בכתב האישום, אך לא הוועד לדין, ולדבריו: "מזלן של אברם שהוא שיקרה".

ביחס לגורסת הנאשם טען הסניגור כי "לאורך כל האירוע, גרסתו היא אחת, שלא תקף ולא ביצע את המiosis לו בכתב האישום, לא היה שם בכלל".

הסניגור טען כי חקירת האירוע נשוא כתב האישום לוותה במקרים רבים, וביניהם אי חקירת הרקע והמנע לאירוע, הימנעות מחקירת המתלוונת באזהרה, העדר בדיקת טענות הנאשם לפניה לא היה כלל במקום נשוא כתב האישום במועד הרלוונטי, וכן גביית חלק מהעדויות בתיק בשפה העברית, ללא תרגום לשפטם של העדים (טיגרת).

דין והכרעה: נותר ספק סביר באשמו של טעמה

המסגרת הראוייתית

19. התביעה טענה, כאמור, כי ההחלטה בשאלת אשמו של הנאשם במקרה דנא מבוססת על עדויות החוץ של המתלוונים, יחד עם ראיות המחזקות אותן, ומנגד - העדר הסבר סביר מצד הנאשם למiosis לו בכתב האישום.

20. יש טעם, לכארה, בטענה של התביעה: עדויות החוץ של המתלוונים מסבכות את הנאשם ביצוע העבירות נשוא כתב האישום - המתלוונת בעדותה הישירה, לפיה היא הותקפה על ידי הנאשם וכן ראתה שהוא דкар את יונס, והמתلون - ביחס לנוכחות הנאשם במסעדה והשתתפותו בתקיפה בעת הרלוונטית לכתב האישום.

התביעה אף הגישה מסמכים רפואיים ביחס לשני המתלוונים (ת/29, ת/32, ת/34), תМОנות של החבלות שנגרמו להם כתוצאה מהאירוע נשוא כתב האישום (ת/21, ת/33), ודוחות פעללה שמולאו על ידי השוטרים (ת/30, ת/31, ת/34).

21. זאת עקרה, שהגמ שאני סבור כי יש לקבל את עתירת התביעה ולהעדייף את אמרות החוץ של המתלוונים על פני עדותם בבית המשפט, הגעתו למסקנה כי אין בהן די, אף יחד עם הראיות הנוספות שהציגה התביעה, כדי להוכיח את אשמו של הנאשם למiosis לו בכתב האישום, לפחות לא ברמה הנדרשת במשפט פלילי.

אראה להלן, כי מעדותה של אסמרט במסגרת אמרות החוץ שמסירה עליו קשיים ממשמעותיים; מעבר להיעדר הקוהרנטיות בגרסתה, עליה ממנה שאלות ותמיינות שנוטרו ללא הסבר המניח את הדעת. החיזוקים עליהם הצבעה

התביעה על מנת לתמוך באמרותה חוץ אלה (לרבות עדויותו של המתלוון במשפטה) אינם חסונים דיים כדי לשאת את המשקל הנדרש להוכחת אשמו של טעמה מעבר לכל ספק סביר.

22. בל יטעה הקורא: גם גרסתו של הנאשם עצמו לא הייתה חפה מקשישות ותמיינות, ואף האליבי שנמסר על ידו מוטל בספק, לשון המעטה. אולם, בנסיבות דכאן, לא די בכך. על בית המשפט לבחון האם הוכחה אשמו של הנאשם, אם לאו, על פי **כלל** חומר הראיות, ולא רק על בסיס סבירות (או אי-סבירות) גרסתו.

אמירות החוץ של אסמרט - אין "ראית בסיס" איתנה

23. המתלוונת מסרה מספר אמירות חוץ שהוגשו לתיק בית המשפט, כדלקמן:

- ת/1 - הودעת המתלוונת ביום 16.12.2018, נגבתה על ידי השוטר נועם בר חנן. §
ת/2 - דוח ביצוע עימות בין המתלוונת לנאשם ביום 18.12.2018, נערך על ידי השוטר מוכרם ابو נעאג'. §
ת/3 - הודעת המתלוונת ביום 20.12.2018 נגבתה על ידי השוטר תומר חוף. §
ת/4 - הודעת המתלוונת ביום 23.12.2018 נגבתה מأت השוטר רידא חמדאן. §
ת/5 - דוח ביצוע עימות בין המתלוונת לטאספלם ביום 23.12.2018 נערך על ידי השוטר רידא חמדאן. §
ת/6 - הודעת המתלוונת ביום 26.12.2018 נגבתה על ידי השוטר רידא חמדאן. §
ת/7 - הודעת המתלוונת ביום 31.12.2018 נגבתה על ידי השוטר אדם כחלון. §
ת/8 - הודעת המתלוונת ביום 22.12.2018 נגבתה על ידי השוטר אדנה אלעזר. §
ת/22 - מזכיר מأت השוטר יואב פישמן אודות דברים שמסירה לו המתלוונת ביום 18.12.2018. §
ת/34 - מסמך שחזור רפואי ביחס למતלוונת מהמרכז הרפואי תל-אביב, ביום 13.12.2018, חתום על ידי ד"ר אלכסנדר דרמן. §
ת/35 - דוח פעללה ביום 16.12.2018 נכתב על ידי השוטר שירן יקיר. §
נ/1 - דוח ביצוע עימות בין המתלוונת להגוס אברהם (להלן: הגוס) ביום 31.12.2018, נערך בידי השוטר שמואל היילפרין. §
נ/2 - דוח פעללה ביום 13.12.2018 מأت השוטר נחמני אהרון. §

24. שוכנעתי כי תנאי סעיף 10א לפקודת הראיות מתקיימים ביחס לכל אמרות החוץ מהתלוננת. ראשית, מתן האמרה הוכח במשפט; כתבי האמרות העידו בבית המשפט ומסרו כי אסמרט אכן אמרה להם את הדברים כהויהם (פרוטוקול מיום 3.11.2019 בעמ' 40 ש' 8-12, שם, בעמ' 41 ש' 32-33, שם בעמ' 42 ש' 1-5, שם בעמ' 44 ש' 1-18, פרוטוקול מיום 11.2.2020 בעמ' 53 ש' 5-6, שם, בעמ' 55 ש' 1-6), במקרים נוספים המסמכים הוגשו לאmittot תוכנן בהסכמה הצדדים [3] (ת/35, ת/34, נ/1, נ/2).

שנית, אין חולק כי עדותה של המתלוננת בבית המשפט הייתה שונה לחלוון מאמרות החוץ שמסרה, ורבים תשובהיה היו - "לא זכרת"; רק לדוגמה, במסגרת ת/1 מסרה המתלוננת כי היא ראתה את הנאשם דוקר את המתלונן, ובعدותה בבית המשפט התכחשה לאמרה זו, טענה ש"היתה עצבנית", ומסרה את שמו של הנאשם כי היא "מכירה אותו", והיא בכלל לא יודעת את זהות התקופים האמיתיים.

25. מצאתי להעדיף את אמרות החוץ של המתלוננת על פני עדותה בבית המשפט; זאת, נוכח הראיות שהובאו ולאחר התנהגותו במשפט; מחומר הראיות עולה כי המתלוננת מסרה שהוא מפחדת להעיד אודות האירוע נשוא כתוב האישום (ת/3, ת/7) ובאופן ספציפי חששה מפני הנאשם (ת/25, ת/22).

רק לדוגמה, במסגרת ת/22 כתב השטור יואב פישמן: "במסגרת חקירת התקirc הביעה בפני הקרבן אסמרט פחד מהחשוד ומכך שיפגע בה או במשפחה. הסברתי לנ"ל כי ביכולתה להוציא צו הרחקה/הגנה מהחשוד ושאלתי את הנ"ל האם היא מעוניינת. לאחר שזאת השיבה בחוב ...".

ראו גם את האמור בת/7 לפיו המתלוננת מסרה לשוטר אדם כחולן ש"בגלל כל הבלגן זה אני מאומת יש הרבה אנשים מסתכלים עלי' בעין לא טובה".

הקשה של אסמרט במסירת העדות אודות האירוע נשוא כתוב אישום עליה גם בעדותה בבית המשפט (ראו פרוטוקול מיום 25.7.2019 בעמ' 10 ש' 9-2).

26. הנה כי כן - תנאי סעיף 10א לפקודת הראיות מתקיימים גם מתקיימים. דא עק, הגעתו למסקנה שלא ניתן לקבוע ממצאים של ממש על בסיס אמרות החוץ של אסמרט נוכח התמיהות שעלו מהן.

טרם נדגים, נסביר את התזה שבבסיסה היזכוי בהפנייה לקבעת בית המשפט המחויז במסגרת ת"פ (י-מ) 3661-01-15 מדינת ישראל נ' מחמוד (ניתן ביום 20.8.2015), כדלקמן:

"**כבר נקבע לא אחת בפסקה כי על בית המשפט להשתכנע, מעבר לספק סביר, כי ראיית החוץ היא לא רק ראייה קבילה אלא ראייה מהימנה, עצם קבילה - אף אם קיימים חיזוק כלשהו למציאות המחויז** בסעיף 10א(ד) **לפקודת - אינה מחייבת כי הנאשם יורשע על בסיסה.** ראו למשל, ע"פ 6252/92 בשיר נ'

מדינת ישראל [פורסם ב公报] (27.6.94):

"סעיף 10א לפקודת הראות בוודאי לא בא לאמץ את הכליל: "כח ראה וקדש", דהיינו, כי בידי בית המשפט לאמץ את אמרת העד, ללא פקוף, ללא בחינה, וكمקsha אחת, ורק לחפש "דבר לחיזקה". **טרם שיבקש "דבר לחיזוק" על בית המשפט להשתכנע מעבר לספק סביר, כי הראה שהורתה ולידתה מחוץ לכתלי בית המשפט, היא אכן ראה מהימנת, בין כולה ובין חלקה.** שכןו אשר כזה אינו יכול להיות פרי אמונה בעלמא של השופט בדבר, ועליו למצוא את ביטויו בהנמקה, שבכללה שיקולים שבשל הישר, וסימני האמת העולמים מתחפה של האמרה, על פי ההג�ן ונסיון החיים, והשתלבותם של הדברים שבאמרה עם מכלול הראות האחרות. במלים אחרות, **משנתקבלה אמרה כראיה, אין בידי בית המשפט לגבש עדשה לנבי אמינוותם של דברים שנאמרו בה, רק מתוך התרשם אינטואטיבית ואמונה סובייקטיבית.** עדשה כזאת יכולה להתגבש רק לאחר ניתוח האמרה, וראיותה כחוליה אחת בתוך כלל הראות"^[4].

27. כאמור, במקרה דנא, גרסאותיה של המטלוננטה במסגרת החוץ שמסרה מעלוות קשיים שלא ניתן להם מענה, ולמצער - לא מענה שיש בו כדי להניח את הדעת.

פערם בין גרסתה הראשונית של המטלוננט לבן עדותה שלושה ימים בלבד לאחר האירוע

28. קיימים פערם של ממש בין עדותה הראשונית של אסמרט, שנמסרה על ידה ממש בסמוך לאחר האירוע, לבין גרסתה רק שלושה ימים לאחר מכן.

29. על פי האמור בכתב האישום, האירוע המתואר שם התרחש ביום 13.12.2018 בשעות הבוקר; נ/2 מתאר כי ביום זה בשעה 08:21 מסרה אסמרט לשוטר אהרון נחמני את הדברים הבאים: "... **המודיעה טענת שלושה גברים מוצאו אריתראי נכנסו אליה למקום כאשר היו שיכורים והרבעו לה לטענתה זה על סכום עסקי וברחו מהמקום**, הוצאה תיאור לשאר הוצאותים לסריקות. **אחד עם חולצה שחורה ושתיים עם חולצות שלורות** (כך במקור- ש.ב.). הזמן מ"א למשך האירוע יש לציין כי לא נראה סימני אלימות על הבוחרה אף רוצה להתרפות בשביל לקבל טיפול..." (נ/2).

30. לאחר זמן קצר, באותו היום בשעה 13:09, מסרה המטלוננטה לצוות הרפואי שטיפול בה במרכז הרפואי תל אביב כי **"הותקפה ... ע"י אנשים לא מוכרים"**, ובהמשך: "בבוקר פניהו הותקפה עם צינור ברזל, נחבלת בכף שמאל אחורי, מצינית גם חבלת ראש...". (ת/34).

31. רק כשלושה ימים לאחר מכן, ביום 16.12.2019, העידה המטלוננטה, בין היתר, כך (ת/1):

"... אני לא מסיימת לשאול אותו מה קרה נכנס למסעדת **מישהו בשם אברהם** יש לי תמונה שלו. אין לי שם משפחה ואין לי פלאפון. הוא廉颇 כסא גדול במסעדת שלי והרביץ לקובורם בכיסא בכל הכוח. קובורם נפל בשולחן למיטה.

אחרי זה טעמה נכנס למסעדה. טעמה נכנס יחד עם אברהם ואני אמרתי לטעמה: למה בלגן? **אני מכירה את טעמה טוב.** יש לי תמונה גם של טעמה. טעמה בא אליו תפס אותו בצוואר חזק וצעק לי: תזוזי يا שרמוטה בת זונה. העיף אותו ונפלתי על הרצפה אחרי זה טעמה נכנס במטבח ללח סכין קטן ידית צבע שחור. זה סכין של ירכות הסכין היה על השולחן במטבח. טעמהלקח את הסכין ורץ ליונס אסמרום וזכיר אותו בגין עם הסכין שהיתה במטבח שלו. בא **טספלם** נתן מכה בגין ברגל שלו. תפס אותו בשערות שלי חזק ומשך חזק אמר לי: שרמוטה בת זונה אני אראה לך חכי לי. אחרי זה **זרנסאי אין לי פלאפון אבל יש לי גם תמונה שלו עשה לי בוקס בפנים וגם בראש שלי והיה לי דם מהאף. אני הלכתי בחוץ להתקשר למטרה דיברתי עם מטרה אברהםלקח את הסכין שלי אמר לי מה דיברת עם מטרה تسגרי טלפון. טספלם וזרנסאי גם יצאו אליו החוצה ונתנו לי מכות ואגראפים בפנים... טספלם בא אליו אמר לי תחכי לי אני אראה לך שרמוטה בת זונה. אחרי זה הם הילכו **טספלם החזיק ברזל ביד שלו הרים את הברזל עלי בא להרבייך לי עם הברזל ומישהו אריתראוי תפס לו את היד אמר לו מה אתה עושה היא אישת, וטספאל** (כך במקור - ש.ב.) **הלוּן עם הסכין.** אחרי זה בא **דניאל** חבר של טספלם ודניאל אמר לי שרמוטה מה התקשרות למטרה והלוּן שם...".**

לשאלת השוטר נועם בר חנן מה היא "יודעת לספר לגבי האירוע" השיבה המתלוננת: "**אני לא יודעת מה קרה אני לא יודעת מה קרה לא שאלתי את יונס.** הוא אמר לי בלבד שהם שתו בירה והוא מכות והוא בלגן. ככלם היו שותים הרבה בירה בגלל זה היה בלגן הם שתו הרבה".

בהמשך חקירתה הראתה המתלוננת לשוטר בר חנן חתכים בידה והסבירה: "טעמהלקח סכין שם בגין של יונס. הוא הוציא את הסכין מבגד של יונס אני משכתי את הסכין מיד של יונס אבל הוא לא נתן לי סכין ובגלל זה אני קיבלתי פצע באצבעות שלי". החבלות תועדו (ת/33).

32. קשה מאד לישב בין הגרסאות השונות של אסמרט.

33. **ראשית**, סמוך לאחר האירוע עמדה המתלוננת על כך שאינה יודעת את זהות התוקפים, והוא לא מכירה אותם. מעבר לכך, המתלוננת מסרה לשוטר נחמני, מיד לאחר האירוע, תיאור של בגדייהם(ולא מסרה את שמותיהם) על מנת לסיע באיתורם. כל זאת, בניגוד לעדותה במטרה לפיה לא רק שהיא מכירה את המעורבים, אלא שהיא מכירה את הנאים "טוב", וכך ידעה לספר הין הוא עובד.

34. **שנית**, מחדר גיסא, המתלוננת טענה בעדותה במטרה שהיא "לא יודעת" מה הוביל לתגרה והוא "بلغן של שכורים". מאידך גיסא, בסמוך לאירוע מסרה אסמרט לשוטר נחמני כי היה מדובר בסכסוך עסקית" (מעבר לסתירה המובנית, ניתן לתהות כיצד ידעה המתלוננת כי הרקע לתקיפה היה "עסקי" אם לא הכירה את זהות התוקפים?).

35. ביום 31.12.2018 נשאלת המתלוננת בעדותה במטרה אודות תהיות אלה, והשובה כדלקמן:

"ש. את זכרת מה אמרת לשוטר שמספרת לו על התקיפה?

ת. כן אמרתי להם

ש. את אמרת לשוטר שairoע התקיפה, זה התרחש על רקע עסקך. האם זה נכון?

ת. לא אמרתי דבר כזה הם באו אליו הביתה אני בעצמי לא יודעת מה הסיבה למה תקפו אותי בכלל

ש. לא קשור לעסקים? כסף?

ש. את התקשרת למשטרה?

ת. בהתחלה כן התקשרתי

...

ש. השוטר אהרון נחמני אומר בדוח שלו שאתה אמרת לו שלשלושה אריתראים נכנסו אליו למקום שכוריהם והרביכו לך וזה היה על רקע עסקך.

ת. לא אמרתי לו ככה איך אומרים עסקים בעברית אני לא יודע.

ש. הלכת לבית החולים נכון?

ת. כן

ש. בטעודה הרפואית כתוב שאתה אמרת לרופאים שהותקפת על ידי אנשים לא מוכרים. ופה בתחנה אמרת לנו מי אלה, שאתה מכירה אותם. למה הסתירה הזאת?

ת. אמרו לי אם את מכירה אותם תבאי את התמונות שלהם ולא יהיה לי תמונות שלהם אבל בפניהם אני מכירה אותם. אבל שבאת לפה הוציאי מהפיביסוק ונתתי פה. הבוחר שלקח ממני עדות היה קצץ לחוץ ולא היה מי שיעזר לי. (7/7)

36. ההסבירים שמסרה המטלוננט אינם משכנעים; אמנם, אסמרט הכחישה את אמרתה לשוטר נחמני, אולם דוח הפעולה הוגש בהסכמה לאמתות תוכנו, והשוטר נחמני לא נקרא לעדות.

אבל מעבר לכך, ובמיוחד מההותי - ההסביר שסיפקה המטלוננט סתום. הרי המטלוננט טענה ש"אמרו לה" להביא "תמונות שלהם" ומשום שלא היו לה תמונות - לא מסרה את זהותם של התקופים. מי אמר לה? השוטר נחמני? הפער בין "שכנים לא מוכרים" לבין היכרות טוביה אינו יכול להיות מוסבר באמרה לפיה "אמרו לי להביא תמונות"; המטלוננט גם לא פירשה את דבריה בעדותה בבית המשפט, ולא נتابקה על ידי השוטר אדם כלו, לו מסרה את הדברים, ליתן הסבר נוסף אחר.

37. זאת ועוד, כמופורט להלן, עדויות המטלוננט במשטרה ומהשוואותן כנגד ראיות הتبיעה האחרות עלן עוד קשיים,

תמיונות ושאלות שנותרו ללא מענה; דא עקא, המטלוננט **לא נחקרה** אודות סתיות אלה.

השילוב בין הפערים שנטגלו בגרסת המטלוננט יחד עם העדר ליבון הדברים בחקירתה במשטרת, מובילם להחלשה משמעותית של משקל גרסתה.

אי הלימה בין גרסת המטלוננט לבין המסמכים הרפואיים וראיות תביעה האחרות

38. הקשיים שעלו מעדותה של המטלוננט באו לידי ביטוי גם בכך שהיא לא תמיד עלתה בקנה אחד עם המסמכים הרפואיים, או עם ראיותיה האחרות של התביעה.

39. כמפורט לעיל, המטלוננט מסרה בעדותה (ת/1) שבתקיפה נשוא כתב האישום, תפסו התקופים בצווארה בכוח, היא נפלה, הם אף משכו בכוח את שיעורתייה, הלמו בה ב"בוקס בפנים וגם בראש והיה לי דם מהאף", וגם - "נתנו לי מכות ואגרופים בפנים", ובהמשך בעטו בבטנה, ברגלה, והרימו לעברה (בלי לפגוע) מוט ברזל; עוד מסרה המטלוננט שהיא נחתכה מסcin (!) במהלך האירוע בעת שניסתה לחלצו מיד הנאם.

40. תקיפה כמתואר לעיל חייבת להוtier סימנים או חבלות, הנראות לעין, על גופה של המותקפת, מיד לאחר האירוע או בסמוך; והנה, השוטר אהרון נחמני, הראשון שפגש את המטלוננט לאחר האירוע נשוא כתב האישום (בשעה 08:24 בבוקר) ציין בדוח הפעולה (שהוגש בהסכמה) כי "**לא נראה סימני אלימות**" על גופה של המטלוננט (נ/2). **היכן?**

41. מהמסמכים הרפואיים שנערכו מיד לאחר אירוע התקיפה (ת/34 תחת הקורתת "בבדיקה") עולה כי ממצאי בדיקתה של אסמרט היו: "**לא רגשות עם"ש צווארי, כתף במנח תקין ללא דהפורמציה, שפשופים שטחיים בעור באיזור סקאפולה וקלavicולה שמאלית, רגשות אחוריות קלה, טווחים אקטיביים מלאים, ללא חסר AN.**".

42. הנה כי כן, קיים פער, מהותי ובלתי מוסבר, בין תיאור התקיפה האלים שמסירה המטלוננט, לבין טיב החבלות שתועדו על גופה, זמן קצר לאחריה. לציין, כי המטלוננט לא התבקשה, על ידי איש, לישב סתייה זו.

43. לא זו אף זאת: שלושה ימים לאחר התקיפה, הציגה המטלוננט לשוטר נועם בר חנוך חתכים בcef ידה שנגרמו לה, לטענתה, כתוצאה מניסיונה לחלץ את הסcin מיד הנאם במסגרת האירוע נשוא כתב האישום (ת/1, ת/33).

כמו כן, כשבוע לאחר האירוע נשוא כתב האישום הציגה המטלוננט לשוטר אלעזר אדנה חבלות בברכה הימנית, שאף הן נגרמו לה, לטענתה, באירוע נשוא כתב האישום (ת/8).

44. קשה להلوم, בכל הבוד, כיצד ימים לאחר התקיפה הצילה אסמרט לשוטרים חבלות על גופה, שנגרמו לה, לטענה, כתוצאה מהairoע האלים נשוא פרשה זו, אולם אין להן כל זכר במסמכים הרפואיים ובוחן הפעולה של השוטר נחמני, שנרשם מיד לאחר התקיפה; גם לתהיה זו לא נתבקשה המתלוונת להшиб.

45. בנוסף, מהמסמכים הרפואיים עליה שהמתלוונת מסרה לאייש צוות רפואי בשם חטיב סאלח כי "בבוקר פנימית הותקפה עם צינור ברזל" (ת/34) - טענה המנגדת לגרסתה שלא, לפיה היא רק אוימה (אך לא הותקפה) באמצעות הצינור (ת/1, עמ' 2 ש' 20-21). גם פער זה - לא נבדק, לא יושב.

46. בנוסף ל"כיבשת החבלות" המפורטת לעיל, מסרה המתלוונת לחוקרת חולצה קרוועה, (אוודותיה ספירה רק במסגרת ת/2 ו-ת/4) ביום 26.12.2018, כשבועיים לאחר האIROע נשוא כתוב האישום. השוטר רידא חמדן כתב כי המתלוונת מסרה לו "שקיית עם חולצה שלי שקרווע לי אותה יש בה כתמים של דם... ראייתי את הדם כשחזרתי מבית החולים".

47. לא ברור, והמתלוונת לא נשאה, מדוע היא לא ספירה בעדויתיה הראשונית (נ/2, ת/1) שחולצתה נקרוועה באIROע המדובר, ומdux לא הביאה עימה את ה"מוצג" מיד או בסמוך לאחר האIROע נשוא כתוב האישום.

48. כמו כן, למעלה מהצורך לציין, כי מהדוח הרפואי לא עליה שהמתלוונת מסרה שבגדיה נקרוועו (ת/34), וכך גם השוטר נחמני לא ציין כי חולצתה של המתלוונת הייתה קרוועה, מיד לאחר האIROע (נ/2).

יעין בתמונה החולצה (ת/19) העלה כי חלקה האחורי של חולצתה היה קרווע באופן **בולט**, ועל פני הדברים קשה לסבור כי השוטר לא היה מתעד פרט זה.

פערים עובדיים בגרסאותיה של המתלוונת והתנהלותה לאחר האIROע נשוא כתוב האישום

49. אולם, בכל אלה - לא סגי. הפערים העובדיים בין גרסאותיה של המתלוונת במסגרת ת/1, ת/2, ו-ת/8 לעיל באופן פשוט מהשווואתן; כך, למשל, בעדותה של המתלוונת במסגרת ת/2 נעדרו הבעיות בבטנה וברגליה (נשוא ת/1). עם זאת, התווספה לגרסה המאוחרת (ת/2) טענה שבגדיה נקרוועו; האם הלכה לבית החולים עם בגדים קרוועים? מדוע לא ספירה לשוטר נחמני שבגדיה נקרוועו? ביחס לגרסתה בגדרי ת/8 המתלוונת לא ספירה שנאנשם חנק אותה (ת/1, ת/2) אלא "ישר נתן לי בוקס", כמו כן ספירה המתלוונת על "בן" שהוא נפגעה ממנה, שלא הזכרה בעדויתיה הקודמת. זאת ועוד, בעדותה הראשונה ספירה המתלוונת כי אחד, אברהם הגוס (ת/1) לפקח חלק פעיל בתקיפה, ובעדותה המאוחרת טענה שהוא "לא עשה כלום" (ת/8), ועוד כהנה וכנה.

50. להמחשת הדברים, ראו למשל את העובדה כי בעדותה של המתלוונת במסגרת ת/8 השיבה היא לשאלת השוטר אדנה אלעזר "מה אברהם עשה לך", בין היתר, כי: "...טעמה אחרי זה נכנס למטבח, הפיל את יונס שנכנס למטבח חזר עם סcin אני נבהلت צעקי, **אחריו זה דחפו אותו החוצה שאני לא יראה, אחרי שאני יצאתי**

שלושתם יצאו אחריו, אברהם, טאСПלם, סנאי. בחוץ מנסים להרביץ לי שלושתם, טעמה ברוח. טעמה בחוץ לא עשה לי כלום רק בפנים. בחוץ מרבייצים לי כולם, זהו נגמר כולם הלאו, אחרי זה באו משטרה".

51. האם המתלוונת אכן ראתה שהנאשם ذكر את המתלוון על פי גרסתה נשוא ת/1? או שמא היא "הרחקה" מהזירה (ת/8)? ואם "הרחקה" ממנה לראות את הדקירה הנטענת? רק למתלוונת הפתורונית.

52. לא לモתר לצין, כי בחקירה המשטרתית, לא נתקנסה המתלוונת להשיב על תהיה אלה, גם שיתכן כי היה בפיה מענה. השוטר אדנה אלעזר נשאל בחקירה הנגדית בבית המשפט מדוע לא עומתת המתלוונת עם שאלות אלה, וכן השיב:

"ש. היא מתארת אירוע בת/1 מה שניי הקראתי. אצלך בת/8 - מצטטת. מקראי מת/8

30-25. בנגדות לת/1 שהיא מתארת שהוא ذكر אותו בפניה,פה היא מתארת תיאור אחר שהוא התעמת איתה והיכה אותה והוציא אותה החוצה. למה לא עימתת אותה עם הסתיירות בעדיות שלה ולמה לא חקרה אותה על עדות שקרו? אתה לא מנסה לברר את האמת. לחזור כדי להגיע לחקירה האמת

ת. אני לא יכול להתיחס לת/1 כי זה לא נגבה על ידי. לעניין ת/8 עדות שנגבתה על ידי, העדות נגבתה לאחר כМОון הנחות שניתנו לי על ידי קצין החקירות ולאלה השאלות שנשאלו".

53. דוגמא נוספת לפערדים העובדתים בעדות המתלוונת היא העובדה כי נמסרו על ידה גרסאות שונות גם ביחס להזכירה עם המעורבים בתקיפה, ועם הנאשם.

מהראיות עליה באופן ברור שהמתלוונת אכן מכירה את הנאשם, היטב; היא ידעה את שמו, ידעה לספר אודות מקום עבודתו (פרט שלאחר מכן אישר בעדותו, ת/36) בהמשך עליה מכירה גם את בת זוגו ואף ידעה היכן היא עובדתת (ת/3); גם בעימות לבינה בין הנאשם היא מסרה שהיא מכירה אותו (ת/2).

ואולם, מנגד - המתלוונת לא מסרה למשטרת את שמו של הנאשם בהזדמנויות הראשונה (נ/2) וטענה שהיא כלל לא זיהתה את התוקפים; זאת ועוד, בהודעתה במשטרת ביום 31.12.2019 (ת/7) היא טענה, בניגוד לגרסה הקודמת, שהיא מכירה את התוקפים (לרבנות הנאשם), "בפנים" בלבד. בהמשך אותו היום, בעימות שנערך בין הגוס צירה אסמרט לטענתה "המקורית" לפיה היא לא מכירה את החשודים (לרבנות הנאשם), פרט להגוס, עימיו הייתה לה היכרות מוקדמת.

54. אשר על כן, נוכח כל המקובל לעיל, לאחר ניתוח אימרות החוץ שניתנו על ידי אסמרט, לא שוכנעת כי הן ברורות, עקבויות, הגינויות די הצורך ובמידה מספקת על מנת שניתן יהא לקבוע ממצאים על בסיסן, וממילא - להרשיע את הנאשם בהסתמך עליהם. אין בכלל האמור כדי לקבוע חילוה כי

אסמරט אינה דוברת אמת, באופן מובהק; אולי, עם זאת, בלתי אפשרי, נוכח גרסאותיה השונות, על הסתיירות שבהן, לבסס את הרשותו של טעמה.

ראיות התביעה הנוספות ועדותו של יונס

.55. ראיות נוספות אותן ביקש התביעה לראות כ"חיזוק" לאימרות המתוונת אין מספיקות להוכיח אשמו של טעמה בrama הנדרשת במשפט פלילי, גם שיש בהן כדי לסייעו קמעה במיחס לו.

הטביעה הפנתה את בית המשפט בעניין זה לעדותו של יונס במשטרה, ליזהו של הנאשם על ידי המתווננים בסרטון מצלמות האבטחה (ראו פירוט אודiot הרטון, להלן), לעדותו של גברמיכל בבית המשפט, למסמכים הרפואיים ולדווחות הפעולה שהוגשו לתיק בית המשפט.

.56. אמנם, אכן יש בריאות התביעה האחרות, דלעיל, כדי לסביר את הנאשם במיחס לו בכתב האישום, אולי אין בהן תוספת ראייתית המסיפה כדי להרשיעו; זאת, בעיקר נוכח חולשת עדויות המתוונת, כפי שתוארה לעיל, אשר מחיבות, לטעמי, תוספת ראייתית כבדת משקל, הרבה יותר מזו שהועיצה.

.57. אסביר: אשר למסמכים הרפואיים ולדווחות הפעולה, חלקם אכן מחזיקים את עדות המתוונת ביחס למצבו הרפואי של המתוון לאחר האירוע נשוא כתוב האישום: ת/25, ת/29, ת/21, ת/19, עם זאת, ביחס למסמכים הרפואיים בקשר למתוונת ודוחות הנוספים (נ/1, נ/2, נ/3, נ/33, נ/34, נ/35), לא רק שלא היה בהם כדי לחזק את גרסתה, אלא שהם לא עלו בקנה אחד עם עדותה, כפי שפירטנו לעיל.

.58. ביחס לעדותו של גברמיכל בבית המשפט, היא אכן תامة את גרסת המתוונת לפיה בת זוגו של הנאשם התלוונה בפניה ש"בגלל בעלי בכלא"; עם זאת, לא קיבלתי את טענת התביעה לפיה יש בכר כדי "לחזק את מעורבות הנאשם באירוע". פשוטא, שהעובדת כי אישת הנאשם עשה על המתוונת בגין תלונתה, אינה מצבעה על אמיתיתה או על תכנה של התלוונה.

.59. עדותו של יונס: התביעה בקשה מבית המשפט להעדייף את גרסתו במשטרה על פני עדותו בבית המשפט על פי סעיף 10א לפקודת הראיות. על פני הדברים, אכן תנאי סעיף 10א לפיקודת הראיות מתקיים גם ביחס למתוון: מתן האמורה הוכח במשפט (פרוטוקול מיום 3.11.2019 עמ' 43 ש' 13-6, פרוטוקול מיום 11.2.2020 עמ' 49 ש' 12-21); עדותו של יונס בבית המשפט הייתה לקונית, והוא התקחש לחילק מאמרות החוץ שננתנו על ידו (כמפורט לעיל); אף חשו של יונס להיעיד בבית המשפט על מהתנהגוו בבית המשפט (פרוטוקול מיום 25.7.2019 עמ' 27 ש' 29-30).

ברם, עם זאת, גם העדפת אמרות החוץ של יונס, אין בהן כדי להביא להרשעת הנאשם במיוחס לו בכתב האישום; אולם, יש בהן כדי לסייע את הנאשם בנסיבות התקיפה, אולם לא ברמה הנדרשת על מנת להוכיח את אשמתו מעבר לספק סביר. זאת, נוכח העובדה שיונס **לא העיד** אודות זהות הדזקן עדות ישירה ואמר שמי שמספר לו כי הנאשם דкар אותו הייתה המתלוננת, אסמן. מדובר איפוא בראיה "סיבובית", המחזירה אותנו אל אסמן.

.60. נוכח חולשתה האינהרטנית של גרסת המתלוננת, כמפורט לעיל, ברוי כי נדרש חיזוק משמעותית יותר מאותה עדות שמיעה מאות המתלונן **לפיו היא** סיפה לו כי הנאשם הוא הדזקן.

.61. הגעתו למסקנה כי נוכחה פריכותה של גרסת המתלוננת, אין די באמרת החוץ של המתלונן, שהוגשו אף הם לפי סעיף 10א לפקודת הראיות, כדי לקבוע ממצאים על בסיסו, קל חומר להוביל למסקנה מרשעה גם ביחס לעבירות התקיפה האחראית ועבירת האויומים.

רק מעבר לצורך אצין עוד, כי עיון בהודעותיהם של המתלוננים הعلاה כי הם סיפו, כל אחד בדרך שונה, אודות מה שהתרחש באירוע נשוא כתב האישום, וקשה לקבוע ממצאים עובדיתיים קוהרטנטיים על בסיס אמרות החוץ שלהם.

סרטון מצלמת האבטחה והפרצת האלבוי מהתղ�ת

.62. הנאשם טען בחקירהו במשטרת, וכן בעדותו בבית המשפט כי בתאריך ובשעה נשוא כתב האישום הוא שהה בביתו, יצא ממנו באותו יום רק בשעה 00:11 בובוקר; בתחילת טען שהוא בלבד (ת/15 עמ' 3 ש' 20), אך לאחר מכן טען שאשתו הייתה עימיו (ת/36 עמ' 2 ש' 7).

.63. הנאשם טען שהוא לא תקף, לא היה במקום נשוא כתב האישום, ואין מכיר את המתלוננת; הנאשם השיב בחקירהו במשטרת לשאלת האם היה במסעדת, כך: "אף פעם לא הלכתי אליה לא מכיר אותה" (ת/16 עמ' 2 ש' 17). גרסה זו סותרת את תשובה לכתב האישום, לפיה כן היה במסעדת (בזמן כלשהו) אך לא תקף.

.64. התביעה טענה כי הנאשם זיהה על ידי המתלוננים בסרטון שהונפק מצלמת אבטחה של עיריית תל אביב (להלן: הסרטון) בקרבת המקום נשוא כתב האישום, זמן קצר לפני התקיפה.

.65. המתלוננים אכן זיהו הסרטון את הנאשם; המתלונן במסגרת העימות עם הנאשם (ת/13), והמתלוננת במסגרת חקירתה במשטרת (ת/6). עם זאת, השוטר ציין DSTHE כתוב שהוא התבקש על ידי קצין החקירות יואב פישמן לזיהות את החשודים הסרטון, והוא זיהה את טאספלם ואת יונס, אך לא הזכיר כלל את הנאשם (ת/27).

.66. גם אם יצא מתוך הנחה כי הנאשם אכן זוהה בסרטון האמור (ונראה כי קיים קושי לקבע זאת באופן פוזיטיבי) – אין בכך כדי להרשותו במוחס לו בכתב האישום; ברוי כי אם היה בסיס מספק לכך לעברות התקיפה בעדויות החוץ של המטלונים – אפשר שהיה הסרטון, ובונכחות הנאשם במקום טרם האירוע נשוא כתב האישום, כדי להוות חיזוק למסקלן; עם זאת, זיהוי הנאשם הסרטון – אינו מספיק.

.67. במקרה דנא, גם יציאה מתוך הנחה כי סרטון מצילמת האבטחה, על כל שימושו, מחזק את ראיות הטבעה, אין בכך כדי להרשותו במוחס לו בכתב האישום, נכון חולשתן כמפורט בהרחבה לעיל.

.68. אסימ אפוא בדבריו היפים של כבוד השופט רובינשטיין (כתוארו אז) בע"פ 10365/08 בענין מהאר אל עיסאו (פורסם ביום 7.3.11) ולפיهم – "מצוות המחוקק היא, לתחם רצועת בטחון, סביב הרשעה, באופן שקרים שאינם נחרצים דיבים לא יבואו בגדירה, אף אם קיימות לחובת הנאשם ראיות לא בלתי משמעותיות, אלא שעדיין מתנדנדות כפות המאזינים".

לאור כל האמור לעיל, איפוא, באתי לכל מסקנה כי קיים ספק באשמה של הנאשם; בהינתן אותו ספק, מתחייב זיכוי של טעמה, מחמת הספק דנא, וכן אני מורה.

זכות ערעור לבית המשפט המחויז בתל אביב תוך 45 ימים.

ניתנה היום, כ"ב אב תש"פ, 12 אוגוסט 2020, במעמד הצדדים.

[1] בכתב האישום מופיע שמו כך – Teame Ghebresilase

[2] עניינו הסתיים.

[3] פרט לנ/1 שהתביעה התנגדה להגשתו. התביעה לא ביקשה לזמן עדות בבית המשפט את השוטר היילפרין, וכן בראוי דוח העימות נמסר להגנה כחלק מחומר החקירה בתיק, ועל כן אני מקבל גם אותו כראיה לאמתות תוכנו.

[4] ההדגשה כאן, ובכל ציטוט אחר בהכרעת הדיון שלי - ש.ב.